

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.201 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van minister van Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2008 tot weigering tot overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat N. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 17 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister drie beslissingen tot weigering tot in overwegingname van eerste en tweede verzoekers vierde asielaanvraag en derde verzoekers derde asielaanvraag, die alle ingediend werden op 15 september 2008. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoekers op 17 oktober 2008 ter kennis werden gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. De verwerende partij acht het door verzoekers ingestelde beroep onontvankelijk nu zij nergens verduidelijken, noch bij de weergave van de feiten noch in hun “middel” tegen welke beslissing het beroep wordt ingesteld doch hieromtrent de grootste verwarring scheppen. Verweerder verwijst naar artikel 39/69, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat bepaalt dat het verzoekschrift, op straffe van nietigheid, de beslissing waartegen het beroep gericht is moet vermelden.

2.2. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. RvS 5 april 1974, nr. 16.349 en RvS 29 augustus 1997, nr. 67.850). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoekers inderdaad verwarring scheppen door in de inleiding van hun verzoekschrift te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 4 september 2008, “*waarbij de asielaanvragen d.d. 15/09/2008 worden afgewezen (stuk 1)*” en vervolgens te stellen dat zij tegen “*deze beslissing d.d. 15/09/2008 van de Commissaris-generaal beroep wensen aan te tekenen.*” In de bijlage bij het verzoekschrift, waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, zitten echter de in punt 1.1. bedoelde beslissingen. Deze vormen dan ook het voorwerp van het beroep en dit werd blijkens de nota van verweerder ook op die manier begrepen, aangezien verweer wordt gevoerd met betrekking tot de in punt 1 bedoelde beslissingen.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

2.3. Verweerder werpt een tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op en stelt dat het verzoekschrift geen middel omvat. Verweerder specificiert dat er geen omschrijving wordt gegeven van de rechtsregel die men geschonden acht en verwijst naar artikel 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

2.4. Onder “middel” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers een betoog voeren aangaande een tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hun zaak, uitweiden over hun band met België en voorhouden dat het geen evidentie is voor hen om de nodige documenten te bemachtigen ter staving van het door hen gedane relaas. Het komt de Raad niet toe om uit dit betoog, dat grotendeels geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing, een rechtsregel of een rechtsbeginsel te gaan puren dat geschonden zou zijn door de bestreden beslissing.

2.7. De Raad acht het beroep dan ook onontvankelijk aangezien het een middel ontbeert. Dit gebrek kan niet voor het eerst nuttig worden rechtgezet in de repliekmemoire. De Raad wijst er verzoekers nog op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, zoals verzoekers in fine van hun verzoekschrift vragen.

2.8. De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.